

A FOST ODATĂ O MARE ECHIPĂ...

Naționala masculină de handbal a României a fost prima formație din lume care a câștigat patru titluri mondiale. Din păcate, acum se zbate într-un anonimat total.

Când vorbim despre performanțele handbalului românesc din prezent, ne gândim la naționala feminină, vicecampionă a lumii în 2005 și medaliată cu bronz la Campionatul Mondial din 2015, ori la echipele de club CSM București, câștigătoarea ultimei ediții a Ligii Campionilor, și Oltchim Râmnicu-Vâlcea, finalistă a acestei competiții în 2010. Dacă facem o incursiune în trecut, vom observa că am avut o echipă care a câștigat respectul întregii lumi prin cele patru titluri mondiale câștigate, record care a fost depășit abia de curând.

ÎN CARTEA RECORDURILOR

Handbalul românesc a fost făcut cunoscut în lume prima dată de reprezentativa feminină, care și-a adjudecat titlul mondial în 1956 și în 1960, când acest sport se juca în 11 oameni. După ce s-a trecut la echipele cu 7 jucători, a venit rândul echipei masculine a țării noastre să-și câștige respectul întregii lumi.

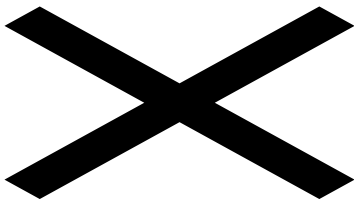
În 1961, fosta Germanie de Vest găzduia cea de-a patra ediție a Campionatului Mondial masculin de handbal. România s-a prezentat la competiție cu intenția declarată de a ajunge cât mai sus posibil. Nu se gândea însă nimeni la titlul mondial, mai ales că la precedentul mondial, din 1958, tricolorii se clasaseră abia pe locul 13 (din 16 participante). La turneul din RFG, România a început cu o victorie (29-11) în fața Japoniei, dar apoi a pierdut, 8-12, cel de-al doilea meci din grupă disputat împotriva Cehoslovaciei.

A acces însă în faza superioară, unde au urmat victorii cu Danemarca (15-13), Germania (12-9) și Norvegia (16-14), iar în finală a dat din nou peste Cehoslovacia. După un meci care a avut nevoie de două reprize de prelungiri, România a reușit să se impună cu 9-8 și a devenit campioana lumii. La întoarcerea în țară, lotul pregătit de antrenorii Oprea Vlase și Nicolae Nedef, compus din Ioan Bogolea, Gheorghe Bădulescu, Aurel Bulgariu, Iulian Căliman, Gheorghe Coman, Mircea Costache I, Mircea Costache II, Gheorghe Covaci, Virgil Hnat, Petre Ivănescu, Ioan Moser, Olimpiu Nodea, Cornel Oțelea, Mihai Redl și Otto Telman a fost așteptat de o mulțime de oameni pe peronul Gării de Nord. „Acea victorie a însemnat nu numai primul titlu mondial obținut de băieți, dar și startul României sportive spre alte performanțe internaționale de răsunet”, avea să afirme, peste ani, Cornel Oțelea, unul dintre artizanii succesului de atunci.

Performanța din 1961 a fost repetată și la următoarea ediție a Campionatului Mondial, disputată în 1964 în Cehoslovacia. Deja priviți ca o forță a handbalului mondial, tricolorii și-au respectat statutul și au ajuns în finală cu victorii pe linie: 16-14 cu URSS, 18-10 cu Norvegia, 36-12 cu Japonia, 25-15 cu Danemarca și 16-15 cu Cehoslovacia. În ultimul act, echipa noastră s-a luptat pentru trofeul suprem cu Suedia, în fața căreia s-a impus cu 25-22. Lotul României a fost compus din Ion Bogolea, Aurel Bulgariu, Nica Cezar, Mircea Costache I, Mircea Costache II, Gheorghe Gruia, Virgil Hnat, Iosif Iakob, Petre Ivănescu, Ioan Moser, Olimpiu Nodea, Cornel Oțelea, Ion Popescu, Mihai Redl și Virgil

Tale.

A urmat un recul la turneul din 1967, când România a obținut, totuși, medalia de bronz, după o victorie cu 21-19 repurtată în finala „mică” în fața handbaliștilor din URSS.

După care, în 1970, la competiția găzduită de Franța, a venit cel de-al treilea titlu mondial. Tricolorii au pierdut atunci un singur meci, 14-15 cu RFG în faza grupelor, în rest au învins Franța (12-9), Elveția (22-7), Suedia (15-13), Danemarca (18-12), iar în finală au câștigat cu 13-12 în fața Germaniei de Est, după un meci care a avut nevoie de două reprize de prelungiri. Ștefan Birtalan, Alexandru Dincă, Cristian Gațu, Gheorghe Goran, Gheorghe Gruia, Roland Gunesch, Gavril Kicsid, Ghiță Licu, Mihai Marinescu, Titus Moldovan, Cezar Nica, Ștefan Orban, Cornel Oțelea, Cornel Penu, Ion Popescu și Valentin Samunghi au fost jucătorii care au compus lotul României atunci.

Tricolorii și-au păstrat trofeul și la următorul Campionat Mondial din 1974, găzduit de fosta RDG. În grupe, echipa noastră a învins Polonia (18-14) și Spania (21-11) și a pierdut în fața Suediei (18-20). A avansat în grupa semifinală, unde a trecut de Danemarca (20-11) și de Cehoslovacia (20-13) și s-a calificat în finală, unde a înfruntat reprezentativa țării gazdă a Mondialului. Într-un vacarm de nedescris, handbaliștii români au reușit să se impună în final cu 14-12 și să devină prima echipă din lume cu patru titluri mondiale în palmares, performanță care a fost consemnată chiar și de Cartea Recordurilor! Tricolorii au fost întrecuți la acest capitol de Franța abia în 2015, când „cocoșii” și-au trecut în cont al cincilea titlu mondial. Lotul României la Mondialul din 1974 a fost format din Ștefan Birtalan, Liviu Bota, Adrian Cosman, Marin Dan, Alexandru Dincă, Cristian Gațu, Mircea Grabovschi, Roland Gunesch, Gavril Kicsid, Ghiță Licu, Ștefan Orban, Cornel Penu, Mircea Ștef, Werner Stöckl, Constantin Tudosie și Radu Voina.

PRĂBUȘIRE DUPĂ 1990

Celor patru titluri mondiale, tricolorii au mai adăugat și patru medalii olimpice, una de argint (1976) și trei de bronz (1972, 1980 și 1984). Din păcate, după 1990 (an în care echipa noastră a obținut ultima medalie, bronz la Campionatul Mondial din Cehoslovacia), handbalul masculin românesc a avut o prăbușire incredibilă. A mai participat la Campionatele Mondiale din 1993, 1995, 2009 și 2011, dar fără rezultate notabile. Dimpotrivă, au bifat chiar câteva rezultate rușinoase, cum ar fi înfrângerile cu Egipt (26-31, în 1995) și cu Algeria (14-15, în 2011)! „Naționala de astăzi nu mai poate reveni în elita handbalului”, concluzionează, cu tristețe, eroii care, în trecut, au făcut ca toată planeta să vorbească de România la superlativ.

MUGUR BĂILEȘTEANU